

respecte per tots los quatre costats; pero entre mich de les seues bones cualitats tenia un mál, y era, que li agradaba un poquet masa el alsár el colse, y el mirar les estreles; de modo que en dos-men-tres no sabia quina hora era, y se li fea de nit avans de pondres el sól.

Tenia una filla, que li dien Marieta, com á sá mare, tant templá, tan guapa, y tan garbosa, que quant ella anaba davant davant, s'emportaba darrere á tots els que pasaben pel carrer: perque es menester supondre, que Marietes com la nostra no son cullita de tot temps, ni s' encontrén tampoc á un trasantó.

En primer lloc tenia un moño com una garba d' herba tendra; els seus ulls pareixien... *las luses del siglo*; el nas atrompellotaet, y un poc á la romana li servia de tapasolet á d'aquella *boquita de angel*, sobre la que no dic res, perque la meua me se torna aygua no mes de pensar en aquells dos morrets de tersiopelo carmesí, criats com si diguerem aposta pera empapusar teulains, y en aquelles dos bancaetes de dents mes blanques c' una mudá prima, y tan igualetes com si estigueren plantaes á cordell. El pehuet era de armela, y el *cuerpesito* es podia casi casi abarcar en una anella d'eixes que medixen els *macameus* les taronches en Alsira y Carcaixent. Y per ultim era tan grasiosa, tan viva, tan alegre y tan ballaora, qu' en tot lo poble no se la nomenaba per atre nom, que pel de la *Sargantaneta*.

A tot asó no tenia encara pel de bárba, sin-se que per esta raó es crega que era ningun